

HANNAH
WHITTEN

KURT
ADINA

Çeviren
Elif Kılıç

YARANCI

*İçlerindeki öfkeyi açığa çıkaramayacak kadar çok derinde
tutanlara, yumuşak hisleri barındıramayacak kadar sınırdan
hissedenlere, sırtında dünyaları taşımaktan yorulanlara.*

*Parlayan bir karaca sürüsü gibi koşarsın
ve karanlık benim,
orman benim.*

—Rainer Maria Rilke

K ralların iradesinden kaçmak için Yabanorman'ın en uzak köşelerine sığındılar. Ormanın onlara barınak sunması durumunda, soyları devam ettiği sürece sahip oldukları her şeyi vereceklerine, bu anlaşmanın kemiklerinin içinde büyümesine müsaade edeceklerine ve onun yardımına koşacaklarına dair yemin ettiler. Bunu kanla, gönüllü olarak sundukları kurbanla ve bağlanmayla taahhüt ettiler.

Yabanorman anlaşmalarını kabul etti ve onlar da ormanı korumak ve altında yatan şeyleri sımsıkı tutmak için sınırları içinde kaldılar. Ve her doğan İkinci Kız ve peşinden gelen her Kurt anlaşmaya, çağrıya ve Mühür'e bağlı kalacaktı.

Yeminlerini ettikleri ağacın üzerinde şu sözler belirdi ve ben üzerinde yazılı olduğu ağaç kabuğunu sakladım:

İlk Kız Çocuğu taht adına doğar.

İkinci Kız Çocuğu, Kurt adına.

Ve Kurtlar da Yabanorman adına.

—Tiernan Niryea Andraline, Andraline Hanesi'nden,
Valleyda'nın İlk Kız Çocuğu, Anlaşmanın İlk Senesi

I

Red, Kurt'a gönderilmesine iki gün kala kan renginde bir elbise giymişti.

Neve, ikizinin arkasında elbisenin kuyruğunu düzleştirirken yüzüne kırmızı gölgeler düşüyordu. Kız kardeşinin yüzündeki gülümseme tereddütlü ve cılızdı. "Çok hoş görünüyorsun, Red."

Red'in dudakları ısırılmaktan hassaslaşmıştı ve kız kardeşinin gülümsemesine karşılık vermeye çalıştığında teni gerildi. Dilinde bakırın keskin tadını hissetti.

Neve, Red'in dudaklarının kanadığını fark etmemişti. O beyaz giyiyordu, bu gece diğer herkesin giyeceği gibi. Siyah saçlarını tutan gümüş kurdele İlk Kız Çocuğu olduğunu belli ediyordu. Red'in elbisesinin kıvrımlarıyla uğraşırken solgun yüzünde farklı duygular gelip geçiyordu: endişe, öfke, iliklerine kadar işleyen hüznün. Red her birini okuyabiliyordu. Neve'i hep okuyabilmişti. Paylaştıkları anne karnından beri çözülmesi kolay biri olmuştu.

En sonunda Neve, hiçbir şeyi ele vermemek üzere tasarlanmış boş bir hoşnutluk ifadesinde karar kıldı. Yerdeki yarı dolu şarap şişesini eline alıp Red'e uzattı. "Bari bitir şunu."

Red doğrudan şişeden içti. Ağzını sildiğinde kıpkırmızı dudak boyası elinin arkasına bulaştı.

"Güzel mi?" Neve şişeyi geri aldı, şişeyi avuçlarında gergince yuvarlarken bile sesi neşeliydi. "Meducia şarabı. Raff'e'in babası

Tapınak'a bağışladı, denizde yelkenlerini dolduracak rüzgâr için verdiği dua vergisine ilaveten. Raffe yürütmüş, normal vergi hoş deniz havası için yeter de artar diye düşünmüş." Gönülsüz bir kahkaha attı, kırılgan ve yavandı. "Dedi ki, bu geceyi atlatmanı sağlayacak bir şey varsa o da buymuş."

Pencerenin yanındaki sandalyelerden birine çöküp başını yumruğuna dayadığında Red'in eteği buruştu. "Bunun için dünyada yeterince şarap yok."

Neve'in sahte neşe maskesi parçalara ayrılıp düştü. Sessizce oturdular.

Neve dudaklarını neredeyse hiç hareket ettirmeden, "Hâlâ kaçabilirsin," diye fısıldadı, gözleri boş şişenin üzerindeydi. "Biz seni idare ederiz, Raffe ve ben. Bu gece, herkes--"

"Yapamam." Red elini sandalyenin kolçağına vururken hızlı ve kesin konuşmuştu. Sonsuz tekrarlamalar sesinin bütün parıltısını alıp götürmüştü.

"Tabii ki yapabilirsin." Neve'in şişenin üzerindeki parmakları sıkıştı. "Daha Mühür belirmedi bile, doğum günün de yarından sonraki gün."

Red'in eli beyaz, kusursuz cildini saklayan kırmızı elbisenin kol yenine doğru yöneldi. On dokuz yaşına girdiğinden beri her gün kollarını Mühür için kontrol etmişti. Kaldenore'un ki doğum gününden hemen sonra gelmişti, Sayetha'nın ki on dokuz yaşının ortasında, Merra'nın ki ise yirmi yaşına girmesine günler kala. Red'in ki henüz belirmemişti ama o bir İkinci Kız Çocuğu'ydü: Yabanorman'a ait, Kurt'a ait, kadim bir anlaşmaya aitti. Mühür olsun ya da olmasın, iki gün içinde buradan gidecekti.

"Konu canavar hikâyeleri mi? Hadi ama Red, Mezhep ne derse desin onlar çocukları korkutmak için anlatılan masallar sadece." Neve'in sesinde şimdi bir sertlik duyuluyordu, tatlı sözler yerini daha keskin bir şeye bırakmıştı. "Saçmalık onlar. Neredeyse iki yüz senedir onları gören olmadı. Sayetha'dan önce yoktu, Merra'dan önce yoktu."

“Ama Kaldenore’dan önce vardı.” Red’in sesinde ne hararet vardı ne de bir soğukluk. Tarafsız ve ifadesizdi. Bu tartışmadan çok yorulmuştu.

“Evet, kahrolası iki asır önce, bir canavar fırtınası Yaban-orman’dan çıktı ve on yıl boyunca kuzey bölgelerinde dehşet saçıp Kaldenore’a girdiğinde yok oldu. Elimizde hiçbir yazılı belge olmayan, hikâyeyi anlatan kişi nasıl istiyorsa o şekle bürünen canavarlar.” Red’in sesi durgun sonbaharsa, Neve’in ki yıkıcı kara kıştı, tamamen soğuk ve pürüzlü. “Anlatılanlar gerçek olsa bile o zamandan beri *hiçbir şey* olmadı, Red. Ne diğer İkinci Kız Çocukları ne de senin için ormandan gelecek herhangi bir şey dair bir belirti görüldü.” Bir duraksama oldu, ikisinin de dokunmadığı derin bir yerden sözcükler toplandı. “Ormanda canavarlar olsaydı gittiğimizde onları görürdük.”

“Neve.” Red hareketsiz duruyordu, gözleri parmak eklemle-
rinde bir yara gibi görünen dudak boyasındaydı ama sesi odayı bir bıçak gibi yarıdı.

Sessizlik talebi göz ardı edildi. “Bir defa ona gittiğinde her şey biter. Geri gelmene izin vermeyecektir. Ormandan bir daha çıkamazsın, son... son seferki gibi olmaz.”

“Bu konuda konuşmak istemiyorum.” Sesindeki kayıtsızlık şimdi sarsılmış, boğuk ve çaresiz bir şeye dönüşmüştü. “Lütfen, Neve.”

Red, bir an için Neve’in onu yine göz ardı edeceğini, konuşmayı koyduğu sınırların dışına çıkmaya zorlayacağını düşündü. Bunun yerine Neve iç geçirdi, gözleri saçındaki gümüş kadar parlak ışıldıyordu. “En azından rol yapabilirsin,” diye mırıldandı pencereye dönerek. “En azından umursuyormuş gibi davranabilirsin.”

“Umursuyorum.” Red’in parmakları dizlerinin üzerinde gerildi. “Ama bu bir fark yaratmıyor işte.”

Bağırmaı, yakınmaı ve isyan etmeyi çoktan bitirmişti. Bunların hepsini, Neve’in şu an ondan beklediği her şeyi on altı yaşına girmeden önce zaten yapmıştı. Dört sene önce her şey değiştiğinde, Yabanorman’ın onun için tek yer olduğunu öğrendiğinde.

O his yine içinde yükseliyordu. Filizlenen, kemiklerinden yukarı tırmanan bir şey. İçinde *yeşeren* bir şey.

Pencere pervazında, havanın ayazıyla zıtlık oluşturan yemyeşil bir eğreltiotu vardı. Yapraklar titredi, filizler bir esinti sebebiyle olamayacak kadar ustaca ve kasıtlı bir şekilde Red'in omzuna doğru nazikçe uzandı. Bitki, elbise kolunun altından Red'in bileğindeki damar ağına hafifçe dokunarak onları kolunun solgun derisi üzerinde bir ağacın dalları gibi belirginleştirdi. Ağzında kırmızı toprak tadı vardı.

Hayır. Eklemleri bembeyaz kesilene kadar Red yumruklarını sıktı. Bu *yeşerme* hissi kayboldu ve yerine gizlenen bir sarmaşık gibi yavaşça kıvrılarak geri çekildi. Artık toprak tadı gelmemesine rağmen şarap şişesini tekrar alıp son damlalarını kafasına dikti. "Konu yalnızca canavarlar değil," dedi şarap bittiğinde. "Kurt'u, Kralları serbest bırakmaya ikna etmek için yeterli olup olamayacağım konusu da var."

Alkol onu cesaretlendirmişti, sesindeki alaycılığı gizlemeye çalışmayacak kadar cesurdu. Kurt'u yatıştırıp Beş Kral'ı asırlar boyu nerede sakladıysa oradan serbest bırakmasını sağlamaya layık bir kurban bulunabilecekse bile, kendisi olamazdı bu.

Hiçbirine inandığı yoktu tabii.

Neve ortak düşüncelerini dillendirerek, "Krallar geri gelmeyecek," dedi. "Mezhep, Kurt'a üç tane İkinci Kız Çocuğu gönderdi ve Kurt hiçbirinde onları serbest bırakmadı. Şimdi de bırakmayacak." Kollarını beyaz elbisesinin üzerinde sıkıca birleştirdi ve gözlerini camı delip geçecekmişlercesine pencereye dikti. "Kralların geri *gelebileceklerini* sanmıyorum."

Red de sanmıyordu. Tanrılarının muhtemelen öldüklerini düşünüyordu. Ormana yapacağı yolculuğa dair kararlılığının Krallarla, canavarlarla veya bunlara dair herhangi bir şeyle hiçbir ilgisi yoktu.

"Fark etmez." Bunu mükemmelleştirecek kadar çok tekrar etmişlerdi. Red, damarlarının rengi şimdi mavi olan parmakları-

nı bir ileri bir geri bükerek bu sonsuz ve döngüsel konuşmanın ritmini tutuyordu. “Yabanorman’a gidiyorum, Neve. Bu kadar. Sadece... izin ver öyle olsun.”

Neve, ağzı kararlı bir çizgi hâlinde, ipek kumaşın mermer üzerinde çıkardığı hışırtı eşliğinde bir adım öne atarak aralarındaki mesafeyi aştı. Red başını kaldırmadı ve yüzünü bir tutam bal rengi saçla saklayacak şekilde boynunu bükte.

“Red,” diye fısıldadı Neve. Sesinin tonu Red’i ürkütmüştü; korkmuş bir hayvanla konuşurken kullanacağı tonla aynıydı. “Yabanorman’a gittiğimiz o gün seninle gitmeyi *ben* istedim. Senin suçun değildi—”

Kapı gıcırdayarak açıldı. Red, uzun zamandır ilk defa annesini gördüğüne sevindi.

Beyaz ve gümüş renkleri Neve’e yakışırken, Kraliçe Isla’yı donuk ve pencere camındaki don kadar soğuk gösteriyordu. Koyu renk gözlerinin üzerindeki koyu kaşları, iki kızıyla paylaştığı tek ortak noktalarıydı. Odaya adım atıp ağır ahşap kapıyı kapatırken arkasından gelen bir hizmetçi olmadı. “Neverah.” O koyu, okunması zor gözlerini Red’e çevirmeden önce Neve’i başıyla selamladı. “Redarys.”

İkisi de selamlamaya karşılık vermedi. Saatler gibi gelen bir an boyunca üçü sessizliğe gömüldü.

Isla, Neve’e döndü. “Konuklar gelmeye başladı. Onları karşıla lütfen.”

Neve’in yumrukları eteği üzerinde kapandı. Çatık kaşlarının altından, delici ve hararetli koyu gözleriyle Isla’ya baktı. Fakat tartışmak anlamsızdı ve odadaki herkes bunun farkındaydı. Neve kapıya doğru ilerlerlerken omzu üzerinden Red’e baktı; bakışlarıyla emreder gibiydi: *Cesur ol*.

Red’in, annesinin yanındayken hissedeceği son şey cesaretti.

Isla onu incelerken Red ayağa kalkmaya bile zahmet etmedi. Red’in saçına dikkatle tutturulmuş bukleler çoktan bozulmaya başlamış, elbisesi kırıkmıştı. Isla’nın gözleri bir an için Red’in

elinin arkasındaki ruj lekesinde duraksadı ama bu bile bir tepki almak için yeterli olmamıştı. Bu balodan ziyade bir kurban edişti, kıtanın dört bir yanındaki ileri gelenlerin katılmaları ve Kurt'a gönderilecek kadını görmeleri için düzenlenen bir etkinlikti. Belki de Red'in yarı vahşi görünümü duruma uyuyordu.

"Bu renk sana yakışıyor." Kraliçe başıyla Red'in eteğini işaret etti. "Redarys için kırmızı."*

Bir şakaydı bu fakat Red'in dişlerini neredeyse kırılacak kadar sıkmasına sebep olmuştu. Eskiden, daha küçükken Neve de böyle derdi. Altındaki anlamı fark etmelerinden önceydi bu. Fark ettiklerinde bu lakap ona çoktan yapışmıştı, Red de bunu değiştirmek istemezdi zaten. Bu takma isim bir şiddet, kim ve ne olduğuna dair bir hak iddiası içeriyordu.

"Bunu çocukluğumdan beri duymamıştım," dedi karşılık olarak ve Isla'nın dudaklarının çizgi hâline geldiğini gördü. Red'in çocukluğundan–bir zamanlar bir çocuk olduğundan, *onun* çocuğu olduğundan, kendi öz evladını ormana gönderdiğinden– bahsetmek her zaman annesinin canını sıkıyor gibi görünüyordu.

Red eteğini işaret etti. "Kurban için kırmızı rengi."

Bir an sonra Isla boğazını temizledi. "Florish heyeti bu öğleden sonra buraya ulaştı, Karseckan Re'nin elçisi de. Meducia Baş Konsey Üyesi davete katılamayacağı mesajını yolladı ama başka birçok konsey üyesi orada olacak. Gün boyunca kıtanın dört bir yanından Mezhep rahibeleri gelip Mihrap'ta dönüşümlü olarak dua ettiler." Bunların hepsini resmi ve alçak bir tonda, sıkıcı bir listeyi tekrar ediyormuş gibi söylemişti. "Alpera'nın Üç Dükü ve maiyetleri törenden önce varmış olurlar–"

"Ah, güzel." Red bir cesedinki kadar beyaz ve hareketsiz duran ellerine bakarak konuşmuştu. "Bunu kaçırmak istemezler."

Isla'nın parmakları seğirdi. Sesi gergin çıksa da hâlâ bir kraliçenin kullanacağı tondaydı. "Yüce Rahibe umutlu," dedi, göz-

* Redarys isminin kısaltması olan Red'e (İng. kırmızı) göndermedir. –çn

leri kızı dışında her yerdedi. “Sen ve... diğerleri arasında daha uzun bir zaman geçtiği için Kurt’un en sonunda Kralları geri verebileceğini düşünüyor.”

“Eminim öyle düşünüyordur. O ormana girdiğimde ve kesinlikle hiçbir şey olmadığında onun için ne kadar da utanç verici olacak.”

“Değerlerimize hakaretlerini kendine sakla,” diye azarladı Isla. Red hiçbir zaman annesinden bir duygu çıkarabilmeyi başaramamıştı. Daha evvel, küçükken denemişti, hediyeler verip çiçek toplayarak. Biraz daha büyüdüğünde, sıcak duygulara ulaşamayacağını anladığında, perdelere asılıp sarhoşluğuyla yemek sofralarını berbat ederek onu sinirlendirmeye çalışmıştı. Bunlarla bile bir iç çekiş veya göz devirmeden daha fazlasını alamamıştı.

Yasınızın tutulmasına layık olabilmek için bütünüyle bir birey olmak zorundaydınız. Red annesinin gözünde hiçbir zaman olmamıştı. Hiçbir zaman kutsal bir emanetten fazlası olmamıştı.

“Sence geri gelecekler mi?” Bir ayağı çoktan Yabanorman’da olmasa sormaya cüret edemeyeceği cesur bir soruydu. Red yine de soruya içten bir ton vermeyi tam olarak başaramamış, sesindeki sertliği yumuşatamamıştı. “Sence Kurt beni *makul* bulursa Kralları geri verir mi?”

Odadaki sessizlik dışarıdaki havadan daha soğuktu. Red inançlı biri değildi ama yine de günahları bağışlanabilirmiş gibi o cevabı istiyordu. Annesi için. *Kendisi* için.

Isla’nın bakışı gittikçe uzayarak sabit kaldı. İçinde seneler ve bu seneler boyunca söylenmemiş şeyler vardı. Fakat konuştuğunda koyu gözleri başka tarafa yöneldi. “Ne önemi olduğunu pek anlayamıyorum.”

Ve işte bu kadardı.

Red ayağa kalktı, açık saçlarının oluşturduğu ağır perdeyi geriye atıp elindeki dudak boyasını eteğine sildi. “O zaman buyurun, Majesteleri, gidip herkese kurbanlarının görevine bağlı ve hazır olduğunu gösterelim.”

Red balo salonuna doğru ilerlerken kafasında hızlı hesaplamalar yaptı. Salondaki varlığı belirgin olmalıydı. Teşrif eden bütün o ileri gelenler yalnızca dans edip şarap içmek için orada değildi. Onu görmek istiyorlardı, Valleyda'nın kurban edilecek İkinci Kız Çocuğu'nu göndermeye hazır olduğunun kıpırmızı kanıtını.

Mezhep rahibeleri sırayla Mihrap'ta yer alıyor, Yaban-orman'dan kesildiği rivayet edilen beyaz ağaç parçalarına dua ediyorlardı. Ülke dışından gelenler için kutsal bir yolculuktu bu, yalnızca ünlü Valleyda Mihrabı'nda dua etmek için değil, Kurt'a gönderilen İkinci Kız Çocuğu'nu görmek için de birçok nesilde bir elde edilen bir şanstı.

Dua ediyor olabiliyorlardı ama gözleri Red'deydi. Onu inceleyerek Valleyda Yüce Rahibesi'yle aynı fikirde olup olmadıklarına karar vermeye çalışıyorlardı. Red'in onlar açısından da *makul* olup olmadığına karar veriyorlardı.

Bir veya iki dans, bir veya dört kadeh şarap. Red herkesin kurbanlarının yürekliliğini değerlendirebileceği kadar uzun süre orada kalabilir ve sonra ayrılabilirdi.

Teknik olarak yazın erken zamanlarıydı fakat Valleyda'da sıcaklıklar hiçbir mevsimde donma noktasından pek de yukarı çıkmazdı. Balo salonunda turuncu ve sarı ışıklarla titreşen şömineler sıralanmıştı. Saray mensupları kıtanın dört bir yanındaki krallıklardan gelen farklı kesim ve biçimlerde odanın etrafında dönüyorlardı, salondaki her kumaş parçası ay kadar soluk beyazdı. Balo salonuna adım atmasıyla tüm o sayısız göz Red'e dikildi; kar yığınının ortasındaki o kan damlasına.

Red, bir tilkiyle karşı karşıya gelen bir tavşan gibi donup kaldı. Bir an hepsi birbirine baktı, bir araya toplanmış inançlılar ve sunacakları adak.

Red çenesi sımsıkı kenetlenmiş hâlde derin, abartılı bir reveransta bulundu.

Dansın ritminde kısa bir duraklama hissedildi. Sonra saray mensupları tekrar harekete geçip Red'le göz teması kurmadan, yanından süzülerek geçmeye başladılar.

Küçük bir lütuftu bu.

Köşede, sera gülleri ve şarap fıçları arasında tanıdık bir silüet duruyordu. Raffe elini kısa kesilmiş siyah saçlarının üzerinden geçirdi, parmakları altın kadehinin üzerinde maun rengindeydi. O an tek başınaydı fakat bu uzun sürmezdi. Bir Meducia Konsey Üyesi'nin oğlu ve hayli başarılı bir dansçı olan Raffe balolarda ilgisiz bırakılmazdı.

Red ona doğru sessizce ilerleyip elindeki kadehi aldı ve hünerli bir yetkinlikle kafasına dikti. Raffe'in dudağı seğirdi. "Sana da merhaba."

"Geldiği yerde daha çok var." Red kadehi geri verdi ve kararlı gözlerini kalabalıktan ziyade duvara dikerek kollarını kavuşturdu. Kalabalığın bakışları ensesine batıyordu.

"Doğru söylüyorsun." Raffe bardağını doldurdu. "Kalmana şaşırdım doğrusu. Seni görmesi gereken insanlar kesinlikle gördü."

Red dudağının kenarını ısırды. "Asıl *ben* birini görmeyi umuyorum." Raffe'e olduğu kadar kendisine de bir itiraftı bu. Arick'i görmeyi *istememeliydi*. Bunun sakın bir ayrılık olmasına izin vermemeli, sessizce onu bırakmalıydı...

Fakat Red özünde bencil bir varlıktı.

Raffe bir kez başıyla onayladı, çehresi anlayışla doluydu. Dolu şarap kadehini Red'e verip bir tane de kendisi için aldı.

Red, Raffe'i on dört yaşından beri tanıyordu. Raffe'in babası Konsey Üyesi olarak göreve başladığında gelişme aşamasındaki şarap ticareti işini oğluna devretmek zorunda kalmıştı ve ticaret yollarını öğrenmek için de Valleydalı eğitimcilerden daha iyi bir seçenek yoktu. Burada pek bir şey yetişmezdi, kıtanın tam tepesinde konumlanmış minik ve soğuk bir ülkeydi, yalnızca kuzey sınırında bulunan Yabanorman ile zaman zaman Kurt'a kurban verilen İkinci Kız Çocukları'yla bilinirdi. Valleyda, halkını tok

tutmak için neredeyse tamamen ithalata güvenirdi, buna ek olarak bir de Krallara en etkili yakarışların yapıldığı Tapınak'a verilen dua vergileri vardı.

Son altı senede birlikte büyümüşlerdi, bu seneler Red'in diğerlerinden ne kadar farklı olduğunu anlamasıyla geçmişti. Zamanının hızla daraldığını idrak etmesiyle geçen seneler. Fakat onu tanıdığı süre boyunca Raffe, Red'e hiçbir zaman bir arkadaştan başka bir şeymiş –bir kurban veya bir gün yakılacak bir kuklaymış– gibi davranmamıştı.

Raffe'in bakışları Red'in arkasında bir yere yönelip yumuşadı. Red onun bakışlarını, odanın ön tarafındaki yüksek bir kürsüde tek başına oturan ve gözleri belli belirsiz kızarmış olan Neve'e kadar takip etti. Isla'nın yeri hâlâ boştu. Red'e ise bir yer ayrılmamıştı.

Red şarabıyla ikizini işaret etti. "Onu dansa kaldır, Raffe."

"Kaldıramam." Cevabı hızlıydı ve bardağının arkasından geveleyerek konuşmuştu. Şarabını bir yudumda bitirdi.

Red üstelemedi.

Omzuna dokunulmasıyla aceleyle arkasına döndü. Arkasındaki gözleri korku dolu ve kocaman açılmış genç lord hızla bir adım geri çekildi. "Şey, ben... leydim –yok, Prenses–"

Belli ki sert bir tepki bekliyordu fakat Red kendini öyle bir tepki veremeyecek kadar yorgun hissetti birdenbire. O keskin hâli korumak çok yorucuydu. "Redarys."

"Redarys," diye gergince onayladı karşısındaki. Beyaz boyundan yukarı bir kızarıklık yükselip yüzündeki lekeleri daha da belirginleştirdi. "Benimle dans eder misiniz?"

Red kendini omuz silerken buldu, düşünceleri Meducia şarabının etkisiyle biçimsiz bir sıcaklığa kavuşmuştu. Karşısındaki, görmeyi umduğu kişi değildi ama neden sormaya cesaret etmiş biriyle dans etmesindi ki? Sonuçta henüz ölmemişti.

Küçük lord, belinin kıvrımına neredeyse hiç dokunmadan onu valse kaldırdı. Boğazı o kadar kurumuş olmasa Red duruma

gülebilirdi. Hepsi Kurt'a ait bir şeye dokunmaktan o kadar çekiniyordu ki.

"Onunla çardakta buluşacaksınız," diye fısıldadı genç adam, sesi çatlamanın eşiğindeydi. "İlk Kız Çocuğu öyle söyledi."

Red, şarabın sıcaklığından sıyrılıp gözlerini kısarak genç lordun yüzüne baktı. Midesi alkol ve ışıldayan umutla çalkalandı. "Kiminle buluşacağım?"

"Müstakbel Eş'le," diye kekeleydi genç adam. "Lord Arick."

O buradaydı. Gelmişti.

Vals, Red ve olağandışı kavalyesinin sözü geçen çardağa yaklaşmasıyla son buldu. Red'in elbise kuyruğu, sırmalı kumaş perdeye dokunacak kadar yakındı. "Teşekkür ederim." Artık saç diplerinden ensesine kadar kıpkırmızı kesilmiş küçük lorda reverans yaptı. Genç adam anlaşılmaz bir şeyler kekeleyip oradan ayrıldı, hantal bacaklarıyla neredeyse koşmak üzereydi.

Ellerinin titremesini durdurmak için bir süre bekledi. Bu işin arkasında Neve vardı ve Red, niyetini anlayacak kadar iyi tanınıyordu kardeşini. Neve onu kaçırmaya ikna edememişti ama belki Arick bunu başarabilir, diye düşünüyordu.

Onun denemesine izin verecekti.

Perdenin arasından geçti ve daha balo görüş alanından çıkmadan Arick'in kolları beline dolandı.

"Red," diye mırıldandı saçlarına doğru. Dudakları dudaklarına doğru hareket etti, parmakları kalçalarını bulup onu kendisine çekti. "Özledim seni, Red."

Red'in ağzı karşılık veremeyecek kadar meşguldü fakat aynı duyguları paylaştığı konusunda net davrandı. Arick'in Müstakbel Eş ve Floriane Dükü olarak sorumlulukları saraydan uzak kalmasından neden oluyordu. Şimdiyse yalnızca Neve yüzünden buradaydı.

Arick, Floriane'i bir Valleyda vilayeti yapan kırılğan antlaşmayı sağlamlaştırmak için Neve'in müstakbel eşi ilan edildiğinde Neve de en az Red kadar şaşırılmıştı. Arick ve Red'in arasındaki ilişkiyi biliyordu ama üzerine hiç konuşmamışlar, bu fazladan kü-

çük trajedi için uygun sözcükleri bulamamışlardı. Arick iki tarafı keskin bir bıçağı ve açtığı yaralar kendi hâllerine bırakılmıyordu.

Red, Arick'ten ayrılıp alnını onun omzuna dayadı. Kokusu her zamanki gibiydi, nane ve pahalı tütün. Ciğerleri sızlayana dek kokuyu içine çekti.

Arick'in elleri onun saçlarında bir süre öylece kaldı. "Seni seviyorum," diye fısıldadı kulağına.

Her zaman söylerdi. Red hiçbir zaman karşılık vermemişti. Bir zamanlar ona bir iyilik yaptığı, yirmi senelik süresi dolup orman kurbanını almak için geldiğinde Arick'e kolaylık sağlamak için hislerini inkâr ettiğini düşünmüştü. Ama bu pek de doğru sayılmazdı. Red hiçbir zaman karşılık vermemişti çünkü hisleri karşılıklı değildi. Arick'i bir bakıma seviyordu fakat onun sevgisine denk olacak şekilde değil. Sözcüklerin bir yorum yapmadan geçip gitmesine izin vermek daha kolaydı.

Bu daha önce Arick'in canını sıkmamıştı fakat bu gece Red, yanağının altında Arick'in kaslarının gerildiğini hissetmiş ve çenesinde sıkılan dişlerinin sesini duymuştu. "Hâlâ mı, Red?" Fısıldayarak konuşmuştu, cevabı zaten biliyor gibiydi.

Red sessizliğini korudu.

Bir an sonra Arick solgun parmağıyla onun çenesinin altına dokunup yüzünü incelemek için yukarı kaldırdı. Çardakta hiç mum yoktu fakat pencereden giren ayışığı, Arick'in pervazda duran eğreltiotu yeşilliğindeki gözlerinden yansıyor. "Neden burada olduğumu biliyorsun."

"Sen de ne cevap vereceğimi biliyorsun."

"Neve yanlış soruyu soruyordu," diye fısıldadı, sesinde çaresizlik vardı. "Daha sonra olacakları düşünmeden sadece kaçmanı istiyordu. Ben de. Düşündüğüm tek şey buydu." Duraksadı, eli onun saçlarında gerildi. "Benimle birlikte kaç, Red."

Öpüşmenin ve ayışığının etkisiyle Red'in yarı kapalı olan gözleri kocaman açıldı. Arick'in parmakları arasında birkaç altın saç teli bırakacak kadar hızla geri çekildi. "Ne?"

Arick ellerini tutup onu tekrar kendine yaklaştırdı. Başparmaklarıyla Red'in avuçlarını okşarken, "Benimle birlikte kaç," diye tekrarladı. "Güneye, Karsecka veya Elkyrath'a gideriz, kimse- nin dini veya Kralların geri gelmesini umursamadığı, orman- daki canavarlardan korkmaya gerek kalmayacak kadar uzak bir yerde ücra bir kasaba buluruz. alışırım... bir şeyler yaparım ve—"

"Bunu yapamayız." Red onun ellerinden kurtuldu. şarabın hoş uyuşukluğu yerini hızla hafif bir ağrıya bırakıyordu. Yüzünü ondan çevirirken parmaklarını şakaklarına bastırdı. "Sorumlulukların var. Floriane'e karşı, Neve'e karşı..."

"Bunların hiçbirinin önemi yok." Elleri onun belini sardı. "Yabanorman'a gitmene izin veremem, Red."

Damarlarındaki uyanmayı yeniden hissetti Red. Pervazdaki eğreltiotları titreşti.

Bir an için Arick'e anlatmayı düşündü.

Neve'le birlikte ormanın sınırına doğru koştukları gece Yabanorman'ın Red'in içinde bıraktığı başboş sihir kırıntısından bahsetmeyi düşündü. Beraberinde getirdiğı yıkım, kan ve şid- detten bahsetmeyi... Nasıl her gününü onu bastırmaya, içinde tutmaya, bir daha kimseyi incitmediğinden emin olmaya alış- makla geçirdiğinden bahsetmeyi düşündü.

Ama sözcükler ıkmiyordu.

Red, Yabanorman'a tanrıları geri getirmek için gitmiyordu. Canavarlara karşı bir güvence olarak gitmiyordu. Kadim ve ezo- terik bir ağa dolanmış hâlde doğmuştu fakat ondan kurtulmak için savaşmamasının imanla, hiçbir zaman gerçekten inanmadığı bir dinle hiçbir ilgisi yoktu.

O, sevdiği herkesi *kendisinden* korumak için Yabanorman'a gidiyordu.

"Bu şekilde olmak zorunda değil." Arick omuzlarından tuttu. "Bir *hayatımız* olabilir, Red. Sadece *biz* olabiliriz."

"Ben bir İkinci Kız çocuğu'yum. Sen Müstakbel Eş'sin." Başını iki yana salladı Red. "Olduğumuz kişiler *bunlar*."

Sessizlik. "Seni gitmeye zorlayabilirim."

Red'in gözleri yarı kafa karışıklığı yarı ihtiyatla kısıldı.

Arick'in elleri omuzlarından kayıp bilekleri etrafında kapandı. "Seni, onun sana ulaşamayacağı bir yere götürebilirim." Keskin bir acıyla gelen bir duraksama oldu. "*Senin* ona ulaşamayacağın bir yere."

Arick'in tutuşu neredeyse bileğini morartacak kadar sıkıydı ve Red'in sihir parçası, kasırgaya yakalanmış yaprakları andıran öfkeli bir taşkınlıkla serbest kaldı.

Kaburgalarının arasındaki boşlukları, harabeleri tırmanan sarmaşıklar gibi aşarak, kemiklerinden yukarı tırmandı. Pervazdaki eğreltiotları tuhaf bir çekimle ona doğru eğildi, mermer katmanlarının ötesinden ayaklarının altındaki toprağın canlandığını hissedebiliyordu, akarsular gibi hareket eden kökler, ona *uzanan*—

Red, eğreltiotları saniyeler içinde uzayıp sivrilmiş yapraklarıyla tam Arick'in omzuna dokunmak üzereyken gücü kontrolü altına almayı başardı. Onu niyetlendiğinden daha sertçe kenara itti. Arick sendelediğinde eğreltiotları çekilip normal şekillerine geri döndü.

"Beni hiçbir şeye *zorlayamazsın*, Arick." Elleri titriyordu, sesi tizleşmişti. "Burada kalamam."

"Neden?" Sesi yakıcı, öfkeli ve alçaktı.

Red sırtını dönüp sırmalı kumaş perdenin kenarını titremediğini umduğu eline aldı. Ağzı hareket etti fakat hiçbir sözcük duruma uygun görünmüyordu, sessizlik büyüdü ve bir cevap hâlini aldı.

"Neve'le olan şey yüzünden, değil mi?" Bir suçlamaydı bu ve o da öyle gibi söylemişti. "Yabanorman'a gittiğinizde olan şey yüzünden?"

Red, yüreğinin kaburgalarına çarptığını hissetti. Altından geçip arkasında bıraktığı perde Arick'in sözlerini boğup yüzünü gizledi. Kuzeye bakan balkonun çift kanatlı kapısına doğru ko-

ridor boyunca ilerlerken elbisesi mermer üzerinde hışırıyordu. Donuk bir hâlde, rahibe muhbirlerinin dağınık saçları ve şişmiş dudaklarından nasıl bir anlam çıkaracaklarını düşündü.

Eh, el değmemiş bir kurban istiyorlarsa o gemi yelken açalı çok olmuştu.

Balo salonundaki şöminelerden sonra soğuk canlandırıcıydı fakat Red bir Valleydalıydı ve tüyleri diken diken olmuş kollarına rağmen yaz mevsimiymiş gibi hissediyordu.

Artık çaresizce düzleşmiş olan saçlarındaki ter kurumuş, dik-katle yapılmış bukleler, sıcaklığın ve üzerlerinde gezen ellerin etkisiyle bozulmuştu.

Nefes alıp verdi, titreyen omuzlarını yatıştırdı ve gözlerinde ki yanmadan kurtulmak için onları kırıştırdı. Onu seven insan-ları tek elinin parmaklarıyla sayabilirdi ve hepsi, veremeyeceği tek şey için ona yalvarmaya devam ediyordu.

Gecenin havası gözyaşlarını daha düşmeden kirpikle-rinde donduruyordu. Doğduğu andan itibaren lanetlenmiş-ti –Mihrap’taki ağaç kabuğunda kazılı olduğu gibi Kurt ve Yabanorman için yaratılmış bir İkinci Kız Çocuğu’ydu– ama yine de bazen merak etmeden duramıyordu: Lanetlenmek, dört sene önce yaptığı şey yüzünden onun suçu muydu acaba?

O talihsiz balodan sonra akılsız cesaret onları ele geçirmişti, akılsız cesaret ve çok fazla şarap. İki at çalıp kuzeye sürmüşlerdi, bir canavara ve sonu gelmeyen bir ormana karşı taşları, kibritleri ve birbirlerine karşı duydukları yoğun sevgileri dışında hiçbir şeyleri olmayan iki kız çocuğuydular.

O sevgi o kadar parlak bir şekilde yanıyordu ki... Red’in içinde kök salan güce karşı neredeyse kasıtlı bir alay gibiydi. Kendisinin daha güçlü olduğunu kanıtlamıştı Yabanorman. Red’in ormana ve onu bekleyen Kurt’a olan bağı her zaman daha güçlü olacaktı.

Red güçlükle yutkundu. Acı gerçek şuydu ki o gece ve bera-berinde getirdiği şey olmasaydı Neve’in istediği şeyi yapabilirdi. Kaçabilirdi.

Başını kuzeye dönüp soğuk rüzgâra karşı gözlerini kısıtı. Sisin ve başkentin puslu ışıklarının ilerisinde bir yerlerde Yabanorman bekliyordu. Yabanorman ve Kurt. Uzun süren bekleyişleri son bulmak üzereydi.

“Geliyorum,” diye mırıldandı. “Lanet olsun sana, geliyorum.”

Kan kırmızı eteklerini yerde sürüyerek geri döndü ve içeri girdi.

2

A ncak bölük pörçük uyuyabilmişti. Doğan güneş gökyüzüne damlamaya başladığında Red, pencerenin yanında durmuş parmaklarını birbirine geçirerek dışarıdaki Mihrap'ı izliyordu.

Odası iç bahçeye, soğuğa karşı dayanıklı oldukları için özel olarak çoğaltılmış ve özenle bakılan ağaç ve çiçeklerden oluşan alana bakıyordu. Mihrap arka köşeye gizlenmişti, filizlenip çiçek açan bahçenin ardında yalnızca küçük bir kısmı görünüyordu. Güneş ışınları kemerli taşın kenarına yansıyor, onu yumuşak bir altın rengine boyuyordu.

Mezhep, yeşilliklerin arasında dağınık hâlde duruyor, beyaz cüppelerden ve imandan oluşan bir deniz gibi çiçekleri çevreliyordu. Valleyda'yı evi sayan, bunlara ek olarak denizi aşarak Rylt'ten, kıtanın güney ucundaki Karsecka'dan ve ikisinin arasında kalan diğer yerlerden gelen tüm rahibeler oradaydı. Her bir Tapınak'ta, Yabanorman'ın minik bir dalı olan beyaz bir ağaç parçası bulunurdu fakat asıl Yabanorman'a ev sahipliği yapan Valleyda Tapınağı'nı ziyaret etmek özel bir onurdu. Kralların hapishanesini oluşturan kemik beyazı ağaç dalları arasında dua edip Kralların geri dönmesi için yakarmak bir şerefti.

Fakat bu sabah rahibelerin hiçbiri Mihrap'a ayak basmamıştı. Bugün beyaz ağaç dalları arasında dua etmeye izni olan tek kişi Red'di.

Nefesiyle cam buğulandı. Parmağını buğunun üzerinde dalgın dalgın gezdirdi. Dadıları da uzun zaman önce bu şekilde pencere camına hikâyeler resmederdi. Gölge Topraklar yaratılmadan, dünyayı dehşetle yöneten tanrısal varlıklar için bir hapishane yaratmak adına dünyadaki bütün sihir oraya kapatılmadan önceki Yabanorman'a dair hikâyeler.

Eskiden orman ebedi bir yaz mevsimine sahiplik ediyormuş, şiddetle yönetilen dünyada insanlara teselli veren bir yermiş. Dadıların anlattığına göre, sınırları içine adak –saç topakları, düşmüş dişler, üzerinde kan lekeleri olan kâğıt parçaları– bırakanlara lütuflarda bulunma becerisi bile varmış. O zamanlarda sihir, dünyada özgürce ve onu kullanmayı öğrenmek isteyen herkese açık bir hâlde varlığını sürdürüyormuş.

Ancak Beş Kral, korkunç tanrıları bu topraklardan sürmek –onları hapsedecekleri Gölge Topraklar'ı yaratmak– için ormanla anlaşma yapınca bütün o sihir ortadan kaybolup zorlu görevini yerine getirmek için Yabanorman'a çekilmiş.

Fakat orman o zaman bile anlaşmalar yapmaya devam edebilmiş; Ciaran ve Gaya'yla, asıl Kurt ve İkinci Kız Çocuğu'yla anlaşma yapmış. Ciaran ve Gaya, canavarların hapsedildiği yıl olan Anlaşma'nın İlk Senesi'nde Yabanorman'dan, efsanelerdeki Beş Kral'dan ikisi olan Gaya'nın babası Valchior'a ve nişanlısı Solmir'e karşı sığınma dilemişler. Yabanorman, Gaya ve Ciaran'ın talebini yerine getirip onlara saklanabilecekleri, sonsuza kadar birlikte olabilecekleri bir yer vermiş. Onları kendi sınırları içinde esir almış ve bir insandan daha fazlasına dönüştürmüştü.

Dadılar hikâyeyi burada keserdi. Kralların, Anlaşma'dan elli sene sonra tekrar Yabanorman'a girip bir daha geri dönmeyişlerinden bahsetmezlerdi. Ciaran'ın, Kralların ortadan kaybolmasından bir buçuk asır sonra Gaya'nın cansız bedenini ormanın sınırına getirdiğini anlatmazlardı.

Red yine de hikâyeyi biliyordu. Hem kutsal sayılan hem de daha az önem taşıyan kitaplarda yüzlerce kez okumuştı. Bulabildiği her

versiyonunu. Bazı detaylar farklılık gösterse de ana hatlar hep aynıydı. Gaya'yı Yabanorman'ın sınırına getiren Ciaran. Gaya'nın yarı çürümüş, sanki ormanın temellerine dolanmışçasına sarmaşık ve ağaç kökleriyle sarılmış bedeni. Ciaran'ın, onu görenlere, kendilerini bir anda bir din tarihinin parçası olarak bulmuş önemsiz kuzey köylülerine söylediği sözcükler.

Sıradakini gönderin.

Böylece aşk hikâyesi yerini, ebedi yazın yerini kuru sonbahara bıraktığı gibi dehşete bırakmış.

Buhardan tuvalinin kenarları solarken Red elini indirdi. Parmaklarının camda bıraktığı izler pençeyi andırıyordu.

Kapı çekingen sayılabilecek şekilde çalındı. Red alnını cama dayadı. "Bir dakika."

Derin ve soğuk bir nefes alıp ayağa kalktı. Çekiştirdiği geceliği kürekkemiğindeki soğuk terlere yapışmıştı. Gözleri neredeyse bilinçsizce dirseğinin üzerindeki deriye kaydı. Mühür hâlâ belirmemişti ve umudun, dişlerini göğsüne batırmasına engel olmak için Red'in büyük çaba göstermesi gerekiyordu.

Mühür'ün nasıl görünmesi gerektiğine dair bir açıklama yoktu. Bildiği tek şey İkinci Kız Çocuğu'nun kolunda on dokuzuncu yaşındayken bir gün belirip kuzeye, Yabanorman'a doğru karşı konulmaz bir çekim gücü uyguladığıydı. On dokuzuncu yaşına girdiğinden beri her sabah tenini dikkatle kontrol edip her bir lekeyi ve çili incelemişti.

Kapı tekrar çaldı. Kapalı kapıya, hiddetiyle ahşabı delip geçebilirmiş gibi bir bakış attı. "Çıplak dua etmemi istemiyorsanız bana *bir dakika müsaade edin.*"

Kapı bir daha çalmadı.

Ayaklarının dibinde kırışmış bir elbise duruyordu. Elbiseyi üzerine geçirip saçlarını taramaya zahmet etmeden kapıyı açtı.

Üç rahibe koridorda sessizce duruyordu. Hepsini belli belirsiz tanıyor gibiydi; ziyaretçi değillerdi, Valleyda Tapınağı'ndan olmalıydılar. Belki de rahatlatması için onlar gönderilmişti.

Darmadağınık görüntüsü rahibeleri şaşırtmışsa bile bunu belli etmemişlerdi. Sadece, elleri geniş beyaz cüppe kollarının içinde, başlarını eğerek Red'i koridordan dışarı, soğuk ve aydınlık havaya yönlendirmişlerdi.

Bahçedeki kutsal kalabalık Mihrap'a giden çiçekli girişin iki yanına dizilmiş, başları öne eğik hâlde, heykel gibi hareketsiz duruyordu. Yanından geçtiği her bir rahibeyle birlikte Red'in yüreği daha da ağzına geliyordu. Hiçbirine bakmadan, gözlerini dümdüz karşıya sabitleyerek kemerin altından tek başına geçip gölgeler arasında kayboldu.

Mihrap'taki ilk oda sade ve dörtgen şeklindeydi. Kapının yanında dilek mumlarıyla dolu küçük bir masa duruyordu, odanın merkezinde Gaya'nın uzun ve görkemli bir heykeli vardı. Heykelin ayaklarının dibinde Gaya ve Ciaran'ın anlaşmalarını gerçekleştirdiği ağacın bir parçası olan, üzerinde harfler kazılı beyaz bir ağaç kabuğu durmaktaydı. Gaya'nın kardeşi Tiernan ikisinin kaçmasına yardım etmiş, Solmir'in Gaya üzerinde iddia ettiği hakkın hükümsüz olduğunu kanıtlamak için ağaç kabuğunu buraya getirmişti.

Red, kafasını selefine doğru kaldırıp kaşlarını çatı. Gaya'yı saygıdeğer gösterip Kurt'u yeren ustaca yapılmış bir eserdi, tarihin bilinmeyen kısımları incelikle dokunmuştu. Beş Kral, Kurt'un bölgesinde ortadan kaybolmuşlardı, bu yüzden suçlu Kurt'tu. Kimse, Kralları hapsederek Kurt'un ne elde etmeyi umduğunu tam olarak bilmiyordu; daha fazla gücü belki. Belki de sadece bağlı olduğu ormanın sapkınlaşıp karanlıklaşması ve kötüleşmesiyle kendisi de bir canavara dönüştüğünden, canavarların yapması gerekeni yapıyordu. Mezhep'in anlatılarına göre Gaya, Kralları, Ciaran'ın sakladığı yerden kurtarmaya çalışırken öldürülmüştü ama bunun doğru olup olmadığını bilmenin bir yolu yoktu, değil mi? Tek bildikleri Kralların ortadan kaybolduğu ve Gaya'nın öldüğüydü.

Tek ışık kaynağı, titreşen kırmızı renkli dilek mumlarıydı –kur-

ban için kırmızı rengi; sanırım dua sayılır– ve yazıları okuyabilmek için yeterli değildi. Ama Red sözcükleri ezbere biliyordu.

İlk Kız Çocuğu taht için. İkinci Kız Çocuğu, Kurt için. Kurtlar ise Yabanorman için.

Mum ışığı duvardaki oymalar üzerinde titreşti. Sağ tarafında erkeksi sayılabilecek beş insan tasviri vardı: Beş Kral. Valchior, Byriand, Malchrosite, Calryes ve Solmir. Sol taraftaki duvarda, daha narin bir el tarafından işlenmiş üç insan tasviri daha vardı. İkinci Kız Çocukları: Kaldenore, Sayetha, Merra.

Red, parmaklarını Merra'nın kabaca işlenmiş silüetinin yanında duran boş alan üzerinde gezdirdi. Bir gün ondan geriye ormandaki kemiklerden başka bir şey kalmadığında onun silüetini de buraya işleyeceklerdi.

Açık taş kapıdan içeri hafif bir rüzgâr esip Gaya heykelinin arkasındaki ince siyah tülü dalgalandırdı. Mihrap'ın ikinci odası. Red oraya yalnızca bir kez girmişti; bir sene önce, on dokuzuncu yaş gününde, Mezhep rahibeleri Mühür'ünün çabuk belirmesi için dua ederlerken Red burada diz çökmüştü. İbadethanelerde çok az vakit geçirmeye çalışırdı.

Buna rağmen geçen bir sene, duvarları çevreleyen beyaz dalların ve Yabanorman'dan budanıp dik durmaları için taşa sabitlenmiş ağaç parçalarının hatırasını zayıflatmak için yeterli olmamıştı. Soluk ve ölü dallar hareketsizdi fakat Red, tıpkı içindeki sihir kırıntısını muhafaza edip sıkıca kontrol altında tutmayı başaramadığı zamanlarda eğreltiotlarının ve toprakta yetişen diğer şeylerin yaptığı gibi bu dalların da ona *uzandığı* hissini hâlâ hatırlıyordu. Red, rahibelerin dua ettiği süre boyunca toprak tadı almıştı.

Gerginlikle eteğinin kırılmış kumaşını çekiştirdi. İkinci odaya girmesi, bu zamanı kendini Yabanorman'a girmeye hazırlayarak geçirmesi gerekiyordu fakat o dalların arasına bir kez daha girme düşüncesi kanını dondurmıştı.

“Red?”

Bahçeye açılan kapının önünde, Mihrap'ın kasvetli havasına karşılık sabah ışıklarıyla çevrelenmiş tanıdık bir siluet duruyordu. Neve ona doğru aceleyle yaklaştı, elindeki yeni yakılmış dilek mumu erimeye başlamıştı.

Red'in göğsünde bir şaşkınlık hissi yeşermişti ama bu hissi büyük bir rahatlama takip etti. "Nasıl girdin buraya?" Neve'in omzu üzerinden arkasına baktı. "Rahibeler--"

"Onlara ikinci odaya girmeyeceğimi söyledim. Pek istekli görünmüyorlardı ama geçmeme izin verdiler." Kirpiklerinden bir damla gözyaşı süzüldü, Neve gözyaşını kabaca uzaklaştırdı. "Red, bunu yapamazsın. Bunu yapmak için gölgelerin belası bir ağaç kabuğunun üzerindeki yazılar dışında hiçbir nedenin yok."

Red, atlar üzerinde geceye bodoslama daldıkları zamanı hatırladı, saçları dalgalanıyordu ve kız kardeşi yanındaydı. Fırlatılan taşları ve göğsünün sızlamasına sebep olan o hiddeti hatırladı.

Sonra kanı hatırladı. Vahşeti. Derisinin altında kıvrılan, yeşermeyi bekleyen tohumu.

İşte nedeni *buydu*. Canavarlar veya bir ağaç kabuğu üzerindeki sözcükler değil. Kız kardeşini güvende tutmanın tek yolu onu terk etmektir.

Ortada söylenebilecek teselli sözcükleri yoktu. Bunun yerine ikizini kendine doğru çekti, Neve'in alnı Red'in köprücük kemiğine gömüldü. Ağlamıyorlardı ama sadece kesik nefes seslerinin bozduğu sessizliğin daha kötü olduğu söylenebilirdi.

Red, kardeşinin saçına doğru, "Bana güvenmelisin," diye mırıldandı. "Ne yaptığımı biliyorum. Böyle olması gerekiyor."

"Hayır," diyerek kafasını iki yana salladı Neve, siyah saçları Red'in yanağına sürtündü. "Red, biliyorum... biliyorum, o gece olanlar için kendini suçluyorsun. Ama takip edildiğimizi bilemezdin--"

"Sus." Gözlerini sımsıkı kapadı Red. "Lütfen sus."

Neve'in omuzları, Red'in kolları altında gerildi ama konuş-

mayı bıraktı. En sonunda geri çekilip uzaklaştı. “Öleceksin. Kurt’a gidersen öleceksin.”

“Bunu bilemezsin.” Red yutkunarak boğazındaki yumrudan kurtulmaya çalıştı ama başaramadı. “Diğerlerine ne olduğunu bilmiyoruz.”

“Gaya’ya olanları biliyoruz.”

Red’in buna bir cevabı yoktu.

“Belli ki gitmekte kararlısın.” Neve çenesini kaldırmaya çalıştı ama çok fazla titriyordu. “Ve belli ki sana engel olamayacağım.”

Topukları üzerinde kapıya doğru dönüp Beş Kral ve İkinci Kız Çocuğu oymalarının, faydasız dualardan artakalan titrek mumların yanından geçti. Arkasından birkaç mum söndü.

Red uyuşmuş hâlde küçük masanın üzerinden bir mum ve kibrit aldı. Fitil en sonunda alev alıp parmak uçlarını yakana kadar birkaç kez küfretti. Etrafına ördüğü kabuğu bir iğne ve iplik gibi delen bu acıyı neredeyse hoşnutsuzlukla karşıladı.

Red, mumunu Gaya’nın heykelinin kaidesine sertçe vurdu. Eriyen balmumu birikip yazılı kabuğun kenarından damladı.

“Gölgeler kahretsin seni,” diye fısıldadı, burada edeceği tek dua buydu. “Gölgeler hepimizi kahretsin.”

Red, birkaç saat içinde banyo yapmış, parfüm sıkmış ve kırmızılarına bürünmüş hâlde Yabanorman’daki Kurt’a kurban edilmek üzere resmi olarak kutsanmıştı.

Siyahlar içindeki saray mensupları muazzam salonda dizilmişlerdi. Dışarıda daha büyük bir kalabalık bekliyordu, başkent sakinleri ile Mezhep tarafından kutsanan İkinci Kız Çocuğu’nu görme şansını kaçırmamak için uzak yollardan gelen kasabalılar omuz omuzaydı.

Red’in, odanın önünde konumlanmış kürsünün üzerindeki görüş açısından topluluk, hareketsiz uzuvlardan ve olanları izleyen gözlerden oluşan şekilsiz bir yığına benziyordu.

Red, daire şeklindeki kürsünün merkezindeki siyah taş sunağın üzerinde bağdaş kurmuş oturuyordu. Bu şeref için kıtanın dört bir yanındaki Tapınaklardan özel olarak seçilmiş rahibeler bir çember hâlinde Red'in etrafını sarmıştı. Hepsi geleneksel cüppeleri içindeydi, buna ek olarak beyaz pelerinler giymiş ve kalın başlıklarla yüzlerini gölgelemişlerdi. Sırtları Red'e dönüktü. Görevli olarak seçilmeyen rahibeler de pelerin giymişti, resmi bir sıra hâlinde kürsünün tam karşısında oturmaktaydılar.

Bunlara karşılık Red'in elbisesi baloda giydiği elbise gibi kırmızı renkteydi, tek farkı kalıptan yoksun olmasıydı; farklı koşullarda rahat bir elbise olurdu. Saçları, bütün vücudunu kaplayıp sunağın kenarlarından yere dökülecek kadar büyük ve elbisesiyle uyumlu kan rengi bir duvağın altında açık bırakılmıştı.

İman için beyaz. Mahrumiyet için siyah. Kurban için ise kırmızı rengi.

Neve, rahibelerin arkasındaki sırada, Arick ve Raff'e'in arasında, iskemlesinin ucunda oturuyordu. Red, duvağı yüzünden hepsini kana bulanmış gibi görüyordu.

Kıtadaki en yüksek dini otoriteye sahip Valleyda Yüce Rahibesi, Red'in tam karşısında duruyordu. Pelerininin kuyruğu diğer rahibelerinkinden çok daha uzundu ve sanki beyazı daha parlaktı. Yüzü sunağa, sırtı ise saray halkına dönüktü; pelerininin kuyruğu kürsünün kenarlarından dökülüp beyaz bir kumaş birikintisi oluşturuyordu.

Dolup taşan iman. Tiz ve ani bir kahkaha boğazını tıkadı ama Red onu yuttu.

Yüce Rahibe, gözleri başlığının derin gölgelerine gizlenmiş hâlde öne çıktı. Red kendini bildi bileli Zophia bu mevkideydi. Saçları bir zamanlar olduğu rengi çoktan yitirmişti, yüzündeki çizgiler yalnızca *ihtiyar* denilebilecek bir yaş işaret ediyordu. Elllerinde tuttuğu beyaz ağaç dalını, yeni doğmuş bebeğini kucaqlayan bir annenin ihtimamıyla tutuyordu ve dalı aynı özenle sağındaki rahibeye aktardı.

Belirsiz olsa da diğer rahibelerin çoğunun yüzünde bir çeşit duygu okunuyordu: Çoğunun yüzünde keyif vardı, bariz olmasa da oradaydı. Ama şimdi dal parçasını tutan rahibe için geçerli değildi bu. Alev rengi saçların çevrelediği soğuk mavi gözler, Red'i bir böceği gözlemleyen birinin ifadesiyle izliyordu. Zophia, Red'in duvağını kaldırıp kumaşı elinde toplarken bakışları değişmedi.

Kendisini kayıtsızlaştırdığı korku, duvağı kaldırıldığında onu koruyan zırh ortadan kalkmış gibi üzerine hücum etti. Red'in parmakları sunağı kavradı. Taşın üzerindeki tırnakları kırılmak üzereydi.

"Fedakârlığını onurlandırıyoruz, İkinci Kız Çocuğu," diye fısıldadı Zophia. Bir adım geri çekilip kollarını havaya kaldırdı. Mezhep onu her tarafta taklit ederek kürsünün önünden başladı; arka sıralara doğru dalgalanarak, yukarı kalkan elleriyle bir deniz oluşturdu.

Red kısa bir an için kaçmayı, yüreğinde barınan sihir kırıntısını boş vermeyi ve diğerleri yerine kendini kurtarmayı düşündü. Bu sunaktan fırlayıp kaçmaya başlasa ayaklarına dolanan kırmızı kumaşlarla ne kadar uzağa gidebilirdi? Onu zorla geri getirirler miydi? Bayıltırlar mıydı? Yanına yaralı hâlde gitse Kurt aldırış eder miydi?

Tırnaklarını tekrar taşla geçirdi. Birinin kırıldığını hissetti.

Yüce Rahibe tavana doğru, "Andraline Hanesi'nden Kaldenore," dedi. İkinci Kız Çocukları'nı saymaya başlamıştı. "Anlaşma'nın İki Yüz Onuncu Senesi'nde gönderildi."

Kaldenore, Gaya'yla aynı Hane'den doğmuştu ama kan bağıları yoktu. Kurt, Gaya'nın bedenini ormanın sınırına getirdiğinde, bir sene sonrasında da canavarlar –görgü tanıklarının anlattığına göre istedikleri biçime bürünebilen, şekil değiştiren karanlık parçalardan oluşan bir gölge tufanı hâlinde– Yabanorman'dan fıskırmaya başladığında Kaldenore daha çocuktuktu. Kaldenore'un Mühür'ü belirene kadar, canavarlar kuzey kasabalarına on yıl

kadar musallat olmuştu, bazen Floriane ve Meducia'ya kadar gittiklerini söyleyen kayıtlar vardı.

Başta kimse Mühür'ün ne anlama geldiğini anlayamamıştı. Fakat bir gece Kaldenore'un uykusunda yalınayak, sanki zorla çekiliyormuş gibi Yabanorman'a doğru yürüdüğünü fark ettiler.

Bu olaydan sonra parçalar yerine oturmuş, Mihrap'taki ağaç kabuğunun üzerinde yazarlar ve Gaya'nın ölümü netlik kazanmıştı. Kaldenore'u Yabanorman'a göndermişlerdi. Canavarlar ortadan kaybolmuş, gölgeler gibi solup gitmişlerdi.

"Thoriden Hanesi'nden Sayetha. Anlaşma'nın İki Yüz Kırkıncı Senesi'nde gönderildi."

Bir başka isim, bir başka trajedi. Sayetha'nın ailesi başa yeni geçmişti ve İkinci Kız Çocuğu uygulamasının yalnızca Gaya'nın soyu için geçerli olduğu yanlışlığına düşmüşlerdi. Yanılmışlardı. Tahta kim geçerse geçsin, Valleyda takası gerçekleştirmekle yükümlüydü.

"Valedren Hanesi'nden Merra. Anlaşma'nın Üç Yüzüncü Senesi'nde gönderildi."

En azından o, aynı soydan geliyordu. Son Thoriden Kraliçesi bir vâris doğurmayınca tahta Valedrenler geçmişti. Merra, Sayetha'nın Yabanorman'a gönderilmesinden kırk sene sonra doğmuştu, Sayetha'nın doğumu ise Kaldenore gittikten yalnızca on sene sonra gerçekleşmişti.

"Valedren Hanesi'nden Redarys. Anlaşma'nın Dört Yüzüncü Senesi'nde gönderildi." Yüce Rahibe ellerini daha da yukarı kaldırmış gibiydi, yumruğuyla sıkıca kavradığı ağaç dalı sivri gölgeler oluşturuyordu. Gözleri yukarı uzanan ellerinden ayrılıp Red'in gözleriyle buluştu. "Tanrılarımızın, canavarları topraklarımızdan sürmesinin üzerinden dört yüz sene geçti. Kurt'un ihanetiyle kendilerini buradan sürüp kaybolmalarının üzerinden ise üç yüz elli sene. Yarın, kurban yirminci senesine, Gaya'nın ilk defa Kurt'a ve Orman'a esir olduğu yaşa girdiğinde onu beyaz, siyah ve kırmızı renklere bürünmüş ve kutsanmış hâlde gönde-

receğiz. Dua edelim de tanrılarımızın dönüşü için yeterli olsun. Dua edelim de karanlığı kapımızdan uzak tutmak için yeterli olsun.”

Red’in kalbi kulaklarında kesik kesik atıyordu. Taş sunak kadar, Mihrap’taki heykel kadar hareketsiz oturuyordu. Olmasını istedikleri kukla gibi.

“Görevinden kaçınmaman dileğiyle.” Zophia’nın net sesinin tatlı tınısı berrak bir çağrı gibiydi. “Kaderini asaletle gerçekleştirmen dileğiyle.”

Red yutkunmaya çalıştı fakat ağzı çok kuruydu.

Zophia’nın gözleri soğuktu. “Yaptığın fedakârlığın yeterli bulunması dileğiyle.”

Odaya sessizlik hâkimdi.

Yüce Rahibe kollarını indirip beyaz dalı kızıl saçlı rahibeden geri aldı. Koyu renk küllerle dolu küçük bir kâse taşıyan başka bir rahibe öne çıktı. Zophia, dalın sivri parçalarından birini nazikçe kâseye daldırıp Red’in alnına bir şakaktan diğerine kadar siyah bir çizgi çekti.

Ağaç kabuğu ılıktı. Red titremesine engel olmak için vücudundaki bütün kasları sıktı.

“Seni Orman’a ait olarak işaretliyoruz,” dedi sakince. “Kurt ve Yabanorman’ın bekleyişi son bulacak.”

3

Saray halkı gün doğarken, Yabanorman'a yapacakları kısa yolculuk için cilalanmış at arabalarıyla yola çıktı. Red'in arabası en öndeydi. Arabacı dışında Red yalnızdı.

Ayaklarının dibinde ağzına kadar kitapla dolu, eski bir deri çanta duruyordu. Red onları niye yanına aldığını bilmiyordu ama şimdi kendisine yaslanmış hâlde duruyor; onu, sızlayan kaslarına ve hâlâ atmaya devam eden kalbine demirleyen bir çapa görevi görüyorlardı. Üzerindeki kıyafetler dışında bu çanta Yabanorman'a götürdüğü tek şeydi. En azından kitap okumaya vakit bulacak kadar hayatta kalması ihtimaline karşı hazırlıklıydı.

Güneş doğarken kütüphaneye sıvışmış, raflardan en sevdiği romanları ve şiir kitaplarını alıp çantasına koymuştu. Bunları yaparken geceliğinin kolu sıyrılmıştı.

Mühür küçüktü. Derisinin iç kısmında, dirseğinin hemen altını çevreleyen, zarıfçe filizlenmiş bir kök parçası. Mühür'e dokunduğunda parmaklarındaki damarlar yeşile dönmüş, kütüphane camının dışındaki çalılar pencereye doğru eğilmişti.

Kolunda yılan gibi kıvrılmış Mühür'ü fark etmesiyle başlayan çekim gücü anlaşılmayacak kadar hafifti. Narin fakat karşı konulmazdı: göğsünün arkasına onu nazikçe kuzeye doğru çektiiren bir kanca takılmış gibi. Bir oltayla ağaçların arasına çekiliyormuş gibi.

Red gözlerini sımsıkı kapatmış, yumruklarını sıkıp acı veren nefesler almıştı. Aldığı her nefesin tadı mezar toprağı gibi ydi, en sonunda onu ağlatan şey de bu olmuştu. Red, tükenmiş hâlde, etrafını bir kale gibi saran kitapların arasında yerde uzanarak ağzındaki toprak tadının yerini tuz alana kadar ağlamıştı.

Şimdiyse yüzü ovalanıp temizlenmiş, Mühür de pelerinin altına giydiğı beyaz elbisenin koluyla gizlenmişti.

Beyaz bir elbise, siyah bir kuşak, kırmızı bir pelerin. Bunları dün gece bir grup rahibe sessizlik içinde kapısına getirmişti. Red, kumaş yığınının bir köşeye fırlatmıştı fakat bu sabah uyandığında Neve'i, onları pencerenin yanındaki sandalyeye bir bir yerleştirirken bulmuştu. Avucunun içiyle kırışıklıkları düzeltiyordu.

Neve sessizce giyinmesine yardım etmişti: Beyaz elbiseyi başından geçirmesi için eline tutuşturmuş, siyah kuşağı beline bağlamıştı. Son parça ağır ve kalın, kan rengindeki pelerindi. Parçaları tek tek giyerken hareketsiz ve sessizce durup Red'in aynasındaki yansımasını izlemişlerdi.

Neve tek kelime etmeden odadan çıkmıştı.

Arabanın içindeyken Red pelerinin kenarlarını kendine iyice sardı. Kız kardeşini yakınında tutamayabilirdi ama pelerini tutabilirdi.

Dünya, penceresinden geçip gidiyordu. Kuzey Valleyda tepelerden, vadilerden ve açık arazilerden ibaretti. Yabanorman kendisine ait olmayan ağaçların büyümesine izin vermiyordu sanki. On altıncı yaş günlerinde Neve'le birlikte at çalıp kuzeye kaçtıkları gece bu ıssızlık karşısında hayrete düşmüştü. Kendisini, açık bir gecede karanlığı ve soğuğı yararak kayan bir yıldız gibi hissetmişti.

Bazen, yolun kenarında durup alayın geçip gitmesini sessizce izleyen köylülerle karşılaşıyorlardı. Red muhtemelen el sallayıp onları selamlamalıydı ama dünyayı kırmızı başlığının kenarları arkasında bırakmış, dümdüz karşısına bakıyordu. Kolunda karıncalanan Mühür'ün uyguladığı çekim, iç organları birbirine karıştırmış gibi hissetmesine neden oluyordu.

Yol Yabanorman'a ulaşmadan çok önce son buldu. Ormana İkinci Kız Çocuğu dışında kimse giremezdi, kimse de bunu denemek istemezdi zaten, bu yüzden ulaşımı kolaylaştırmak için bir neden yoktu. Tekerlekler kırağı kaplı çimlerin üzerine çıkıp ne Red'e ne de Kurt'a ait olan bir sınır bölgesine girerken araba sarsıldı.

Red'in uzuvları neredeyse kendi başlarına hareket ediyordu. Eteklerini toplayıp kitap çantasını omzunun üzerine attı. Dikkatle arabadan indi. Ağlamadı.

O arabadan iner inmez arabacı ardına bakmadan atları geri çevirdi. Ormanın sınırından aynı anda hem iten hem de kendine doğru çeken bir uğultu yayılmaktaydı. Red'i kendine çekiyor, diğer herkesi geride durmaları için uyarıyordu.

Arkasında dizilmiş at arabaları bir kolyenin boncukları gibi yolu çevreliyordu ve sıra neredeyse kasabaya kadar uzanıyordu. Kurban borcunun ödenmesine tanık olmak için gelen herkes işlemin tamamlanmasını sessizce bekliyordu.

Önünde Yabanorman yükseliyor, buzlanmış toprağın üzerine gölgeler düşürüyordu. Uçları görünmeyecek kadar uzun, yapraksız kuru dallar sisin içine doğru uzanıyordu. Donakalmış dansçılar gibi eğik bükük duran ağaç gövdelerinin arasından parça parça görünen gökyüzü, şimdiden alacakaranlığa gömülmüş, olması gerekenden daha koyu görünüyordu. Bir uçtan bir uca göz alabildiğine uzanan ağaçlar, düz ve katı bir sınır çizgisi hâlinde yetişmişti, *orası* ve *burası* arasında keskin bir sınır oluşturuyorlardı.

Ona şimdi ne yapması gerektiğine dair bir bilgi verilmemişti fakat çok basit görünüyordu. Ağaçların arasına gir. Gözden kaybol.

Red düşünmeden bir adım attı. Orman onu akıntıya kapılmış bir yaprak gibi kendine çekiyordu. Ayaklarını yere sabitlerken keskin bir nefes aldı. Yabanorman ona saniyeler içinde sahip olacaktı fakat gölgeler onu *kahretsin* ki teslimiyetinin nasıl olacağına kendisi karar verecekti.

"Red!"

Neve sessizliği bozmuştu. Arabasından inerken neredeyse siyah elbisesinin eteğine takılacaktı. Yüzünde alev alev yanan bir kararlılıkla araziye aşarken, güneş ışıkları saçındaki gümüş tacın kenarlarını aydınlatıyordu.

Red kendini bildi bileli ilk defa dua etti, Gaya'ya, Beş Kral'a ve dinliyor olabilecek kim varsa ona dua etti. "Ona yardım edin," diye mırıldandı hissizleşmiş dudakları arasından. "Hayatına devam edebilmesi için ona yardım edin."

Red'in hayatından geriye ne kaldıysa bu ağaçların ötesindeydi, Neve'in hayatı ise buradaydı. Ana rahmine düştüklerinden beri ilk kez ikizinin de kendisinin de tek başına kalacağı düşünceci ağır ve tuhaftı.

Neve'in arkasındaki arabada başka bir siluet daha belirdi. Red'in midesi, Arick veya Raff'e gelip üçünün birlikte son bir çabayla kaçınılmazı değiştirmeye çalışacakları düşünceyiyle burkuldu. Fakat başı dimdik, arabanın etrafını yavaşça dolanıp gelen siluet Arick'e ait değildi.

Anne.

Red'in dış görünüşü annesine benziyordu. Aynı bal rengi altın saçları ve aynı keskin elmacık kemiklerini paylaşıyorlardı, bir dal inceliğindeki Neve'in aksine kalçaları ve göğüsleri aynı dolgunluğa sahipti. Annesinin buz kaplı arazide ilerlemesini izlerken bir aynaya bakıyormuş, kendi kurban edilişini izliyormuş hissine kapıldı.

Bu düşüncenin bir anlamı olmalıymuş gibi hissetti.

Neve, Red'e annelerinden önce ulaştı, nefesi belli belirsiz engellenmiş bir hıķırıęın izlerini taşıyordu. Zayıf elleriyle Red'in omuzlarını kavrayıp onu kendine çekti.

"Yine görüşeceğiz," diye fısıldadı. "Bir yolunu bulacağım. Söz veriyorum."

Sesinin tonu bir cevap bekliyordu. Ama Red yalan söylemek istemiyordu.

Annelerinin ağaçlarınkinden daha karanlık gölgesi üzerlerini düştü. "Neverah. Arabaya geri dön lütfen."

Neve dönüp Isla'ya bakmadı. "Hayır."

Isla, kısa bir duraksamadan sonra teslim olur gibi başını eğdi. "O zaman birlikte veda edelim."

Red bunun *önemli bir an* olması gerektiğini biliyordu. Merrra'nın annesi, kızını Yabanorman'a gönderdiklerinde o kadar perişan olmuştu ki neredeyse tahtını bırakacaktı. Sayetha'nın annesine, Sayetha gönderildikten sonra günlerce yatıştırıcı vermek zorunda kalmışlardı. Kaldenore'un annesine ise *öncesinde*. Mühür çocuğunun kolunda belirlediğinde ve Valleyda kraliçe-lerinden doğan bütün İkinci Kız Çocukları'nın Gaya'nın anlaşma-sına bağlı olduğu fark edildiğinde neredeyse deliye dönmüştü.

Ama elvedalar birbirlerini tanıyan insanlara mahsustu ve Isla hiçbir zaman Red'i tanımaya zahmet etmemiştii.

Kraliçe'nin kolları pelerininin altında kıpırdadı. "Beni zalim bulduğunuzu biliyorum." Fısıltı ağzından bir hayalet gibi süzül-müştü. "İkinizin de."

Neve bir şey söylemedi. Gözleri Red'e kaydı.

Yıllar boyu süren sessizlik, yıllar boyu almayı bekleyip hiçbir zaman tam olarak ulaşamadığı duygular Red'in boğazına dizil-di. "Zalim olmanı tercih ederdim," dedi, bu kelimelerin şimdi zalim olanın kendisi olduğunu gösterdiğini biliyordu. "Zalimlik hiç yoktan iyidir."

Isla bir ölü kadar hareketsizdi. "Sen hiçbir zaman bana ait olma-dın, Redarys." Red'in yanağına dokunacak kadar uzun bir altın tu-tam, Kraliçe'nin saçlarını saran siyah tül- den kurtuldu. "Doğduğun andan itibaren *buraya* aittin. Bunu unutmama hiç izin vermediler."

Kraliçe geri dönüp uzun adımlarla arabaya doğru yürüdü. Bir daha arkasına bakmadı.

Red, Mühür'ünün nazik ve ısrarcı çekiştirmesini takip ederek yüzünü yavaşça ağaçlara döndü. Sesin ona ulaşamayacağı kadar uzak olmalıydı, buna rağmen yapraklar kulağında belli belirsiz hışırdadı. Göğsünün derinliklerinde, Yabanorman'ın çarpık bir armağanı olan sihir kırıntısı güneşe açan bir çiçek gibi açtı.

Neve de onunla birlikte dönmüş, korku ve gizlemediği bir nefretle ormanın içine bakıyordu. “Bu hiç adil değil.”

Red cevap vermedi. Neve’in elini sıkı ve Yabanorman’a doğru yürümeye başladı.

“Söz veriyorum, Red,” diye seslendi Neve arkasından. “Tekrar görüşeceğiz.”

Red omzunun üzerinden arkasına baktı. Gerçekleşmesi mümkün olmayan şeylerin kıvılcımını körükleyemezdi ama onların gölgelemediği bir gerçeği dile getirebilirdi. “Seni seviyorum.”

Cevap nihai sondu. Neve’in gözlerinden yaşlar dökülmeye başladı. “Seni seviyorum.”

Red, kardeşine son kez baktı, kırmızı başlığını kafasına geçirerek kulaklarında atan kanının sesi hariç bütün sesleri susturdu. Bir adım öne çıktı ve ağaçlar onu yuttu.

Yabanorman’da hava daha soğuktu.

Sıcaklık bir anda düşmüş, pelerininin varlığına şükredecek kadar soğumuştur. Red, o şeytani uğultunun üzerine giderek ağaç sınırının ötesine geçerken derisini acıtan bir basınç hissetti. Ormanda yere düşüp haykırmasına sebep olacak kadar güçlüydü neredeyse...

Fakat Red iki ayağını da orman sınırından geçirir geçirmez basınç ve uğultu yok olup yerini yapraklara, derin ve kesintisiz bir sessizliğe bıraktı. Hareket eden tek şey yerde kıvrılarak ilerleyen sisti.

Mühür, elbisesinin kolu ve pelerininin koyu kırmızısı altında son kez sızladı. Sonrasındaysa o belirsiz çekilme hissi yok oldu. Red kolunu dalgınca ovaladı.

Ağaçlar tuhaftı. Bazıları kısa ve eğri bükürdü, diğerleriyse uzun ve dümdüz uzanıyordu, ağaç kabuklarının ormanın tabanıyla buluştukları noktaya kadar olan kısımları doğal olmayan şekilde beyazdı. O noktada ise kabuklar eğilip bükülüyor, aşın-

muş damarları andıran yol yol koyu renk çürüme göze çarpıyordu. Çürüme, ağaçların bazılarında yalnızca köklerin etrafındayken, bazılarındaysa Red'in boyunu bile geçiyordu.

Beyaz ağaçların yalnızca tepe kısımlarında dallar vardı, kemiklere benzer zarif ağaç kabuğu kümeleri oluşturunyorlardı. Tıpkı Mihrap'taki dal parçaları gibi.

Beyaz bir ağaç, sınırın tam kenarında konumlanmıştı. Gövdesinin yarısından fazlası siyah çürüklerle kaplanmıştı. Etrafındaki toprak bile koyu renk görünüyordu ve bir parça rutubet kokuyordu. Yakınlardaki kahverengi kabuklu ve düzensiz dallarla kaplı ağaçların üzerinde hiç çürüme yoktu.

Ağaçlar dışında Red orada yalnızdı.

Derin ve titrek nefesler alarak cesaretini topladı. İçindeki davetsiz sihir ağır ağır çözülerek kaburgalarının arasından kıvrıldı, damarları belli belirsiz bir yeşile büründü. Sihir parçasının başkaldırıp serbest kalmaya çalışacağını düşünüyordu ve bu lanet ormandaki her bir ağacın ona uzanacağı beklentisiyle dişlerini sıkı.

Fakat içindeki güç uysal kalmaya devam etti. Sanki bir şeyi bekliyordu.

Yine de burada bir farkındalık vardı. Red *izleniyordu*, Red *işaretlenmişti*. Ağaçlar onu tanıyor, hatırlıyordu: orman yüzeyindeki kanını ve korkunç bir hücumla gelen, istemediği ve kontrol edemediği güçten oluşan armağanı.

Kısa ve gözükara bir an için bir işine yaramayacak olsa da yanında kibrit olmasını diledi. Sayetha'nın annesi Yabanorman'ı yakıp kül etmeye çalışmıştı, Neve de öyle. Bu girişimler hiçbir işe yaramamıştı.

Bileğinin tersiyle dişlerine bastırdı, burnundan sarsıntılı bir nefes dışarı kaçtı. Yabanorman'ın ağladığını görmesini istemiyordu.

Ağlama tehlikesi geçince, kitap çantasını sıkıca kavrayıp gözlerini karanlığa dikti. Kaçınılmazı uzatmanın bir anlamı yoktu.

“Ben geldim!” Sesi yankılanarak değişti, boşluk ve sessizliğin içinde küçük tınılara dönüştü. Sonra boğazında yükselen bir kahkahanın çılgın izleri duyuldu: “Yeterince *makul* müyüm?”

Hiçbir şey olmadı. Sis dalların ve ölü yaprakların arasından dolanıp kıvrılarak sessizce ilerledi.

Hissettiği yılgınlıkla dişlerini birbirine kenetledi, saniyeler öncesinin çaresizliği yerini delici bir öfkeye bırakmıştı. Ayağının altındaki köklerin kendisine doğru kabardığını, kemik rengi ağaç dallarının kafasının üzerinde esnediğini hissedebiliyordu. İçgüdüleri ona sihri bastırmasını söylüyordu fakat artık sihrin ait olduğu Yabanorman’daydı. Sihrin *doğduğu* yerdeydi. “Geldim işte, gölgeler kahretsin!” diye bağırdı karanlığa doğru. “Gel de *kurbanını* al, Kurt!”

Yabanorman ona doğru eğiliyor gibiydi. Beklenti içinde. Red’den istediği bir şey varmış gibi.

Pervasızlığı geldiği gibi gitti. Yumruklarını sıkıp ya da sıkmaya çalışıp –ellerinin altındaki orman zemini parmaklarını düz durmaya zorluyordu– güçlkle solurken görüşünde noktalar belirmeye başladı.

Toprağın üzerindeki ellerini görmesiyle kaşlarını çattı. Diz çöktüğünü, ellerini toprağa bastırđını hatırlamıyordu.

Ayağa kalkmaya fırsat bulamadan elleri toprağa gömülmeye başladı.

Toprak, göz açıp kapayıncaya kadar bileklerine kadar çıkmıştı, parmakları kök sicimlerine dolaşacak kadar derindeydi. Kökler, duyarlı varlıklarmışçasına ellerine sürtünüp parmak boğumlarını ve avuçlarındaki kıvrımları araştırıyordu. Bir kök sürünerek derisinin altına girmeye çalışırken tırnağının kenarında keskin bir acı hissetti.

Red, onu delip geçmeye çalışan kökten kaçınmak için toprağın altındaki ellerini çaresizce çekiştirerek kurtulmaya çalışırken, panik boğazını sardı ve kalp atışları hızlandı. Ağaç dalları kafa derisine sürtünüp saçlarına dolanıyordu. Onu kendilerine istiyorlardı.

Gövdesindeki sihir, hızlanan kalp atışları eşliğinde, yaz mevsimindeki uzun günler gibi yavaşça büyüyen bir sarmaşık misali karşı konulamaz bir şekilde ileri uzandı. Kendisini oluşturan ormana kavuşmak için Red'in derisini aşıp çıkacak gibiydi.

Hayır.

Dişlerini sıkı. Ağzındaki toprak tadını yutarak içindeki sihir orada kalmaya zorladı, kendisinin bir parçasını katlayıp bir köşeye saklamak için harcadığı çabanın etkisiyle yığılıp kalacakmış gibi hissedene kadar onu bastırdı. Sihir en sonunda boyun eğip Red'in onun için oluşturduğu yere geri kıvrıldığında Red'in alnı ter içindeydi. Serbest kalmasına izin vermediği güçle bilekleri yemyeşil parlıyordu.

Ellerini orman zemininden çekip aldı. Ellerini dizlerine silerken parçalanmış kök parçaları, oyuğuna geri dönen yılanlar gibi sürünerek yok oldu.

Üç tane beyaz ağaç ona doğru yönelmişti, üçü de az önce olduklarından daha yakında gibiydi. Üzerine kapanan zarif dalları aşağı doğru eğilmişti, okşamak için uzanıp tam dokunmak üzereyken donup kalmış bir el gibi görünüyordu.

Yumuşak bir ses yükselip taşı; bir an için bir insan sesini, bir *sözcüğü* andırıyordu. Ama Red ona bir anlam yükleyemeden dağılıp esintilerin ve hışırdayan yaprakların arasında kayboldu.

Arkasından gelen sessizlikte, orman zeminini kaplayan çiçeklenmiş birçok çalıdan birinin tek dalından üç çiçek düştü. Küçük beyaz çiçekler daha toprağa değmeden kuruyup kahverengiye dönüştü.

Bu, Red'de huzursuzluk yaratan bir bedel ödendiği izlenimi bırakmıştı.

Zorla yutkunarak ayağa kalktı ve çantasını omzuna aldı. "O zaman benim seni bulmam gerekecek."

Ağaçların arasında yürümeye başladı.

Red, karşısına beyaz ağaçlardan birinin etrafında büyümüş bir çalılık çıktığında ne kadar süredir yürüdüğünü bilmiyordu.

Kısa ve bodur çalılar, dışa doğru kıvrılan çarpık açılı dikenleriyle ağacın gövdesini sarmıştı. Ağaç ve çalı birbirine çok yakın büyüdüğünden, Red, ağacı sarıp tepesinde kümelenmiş dallara doğru ilerleyen siyah çürümeyi zar zor görebiliyordu.

Çalının etrafından dolanmaya çalışırken, daha önce orada olmadığına emin olduğu bir diken başlığına takıldı. Kırmızı kumaş kafasından sıyrıldı. Hançer keskinliğinde başka bir diken, elmacikkemiğinin üzerinde kanlı bir çizik bıraktı.

Red, elini yaranın üzerine kapattı ama iş işten geçmişti. Bir damla kan yavaşça dikenin ucuna doğru kaydı ve beyaz ağacın tahrip olmuş koyu gövdesine daha yakın duran başka bir dikenin üzerine düştü.

Dolaşık çalıların üzerinden uzanıp kanı silmeye çalışmak yalnızca daha fazla dikene yakalanıp daha fazla kan akıtmasına neden olacaktı. Bu yüzden Red olduğu yerde kaldı ve kaburgalarının altında kaynayan korkuyla bekleyip olanları izledi.

Kanı, beyaz ağaç gövdesine dokunup duraksadı. Bunun üzerine ağaç kanı *özümsedi*, kurak toprağın üzerine düşen bir su damlası gibi içine çekti.

Red, yaprakların üzerinde sendeleyerek ağaçtan geri geri uzaklaşırken başka bir ağaca çarptı. Bu ağaç da ince, soluk renkte ve siyah çürümeyle kaplıydı. Ağacın altındaki çalılık eteklerine dolaştı ve Red, ormanın sessizliğini bozan yüksek bir sesle eteğini yırtarak kendini kurtardı.

O ses yine ormanın zemininden yankılanıyor, hışırdayan yapraklar, gerilip uzanan sarmaşıklar ve çatırdayan dal parçaları bir araya gelip bir insan sesi oluşturuyordu. Red, sesi duymaktan ziyade *hissediordu*. Ses gövdesinden, parmak eklemlerini ağartan bir çabayla içinde tuttuğu sihir parçasından yükseliyordu.

Nihayet.

Çok uzun zamandır sadece bir kişi vardı.

Bir dal ağacın gövdesinden kopup toprağa düştü. Seneler sürecektir çürüme saniyelere sıkıştırılmış gibi bir çırpıda kuruyup

büzüldü, geride boş bir ağaç kabuğundan başka hiçbir şey kalmadı.

Red'in dişleri uğuldadı, kollarındaki tüyler diken diken olmuştu. Ağaç dalları ona doğru eğiliyor, kökler ayaklarının altında sürünerek ilerliyordu ve o, bir okun karşısında donakalan bir geyik gibi olduğu yerde kaldı.

Zihninin, fazla yaklaşmadığı en derin kısımlarında kendini hazırladığı şey buydu. Neve'in karşısında inkâr etmiş, sınırı geçen İkinci Kız Çocukları'na ne olduğunu bilmediklerini söylemişti. Ama burada onu bekleyen tek şeyin ölüm olduğunu biliyordu ve kendini buna hazırladığını sanmıştı.

Şimdi ölüm, pençe şeklindeki ağaç dalları ve çarpık kökler şeklinde karşısına dikilince hazır olmanın kabul etmekle aynı şey olmadığını fark etmişti. Yirmi sene boyunca yuttuğu sessiz boyun eğişler patlak verip taşı. Red korkuyla değil öfkeyle dişlerini sıktı. *Yaşamak* istiyordu ve yaşamaması gerektiğini söyleyen her şeyin cehenneme kadar yolu vardı.

Böylece Red koşmaya başladı.

Sarmaşıklar üzerine savruluyor, yapraklarla kaplı toprak ayaklarını kaydırmak için bükülüyordu. Beyaz ağaçlar, görünmez bağlarla mücadele ediyormuş gibi eğilip bükülüyor, serbest kalmak için bağırıyordu.

Sanki orman, Red'in kanına susamış bir hayvandı ve ona engel olan bir şeyler vardı.

Red en sonunda bir açıklığa ulaştı. Açıklığın etrafı titreyen beyaz ağaçlarla çevriliydi ama Red yerin yosun ve topraktan ibaret olduğu merkeze doğru koştu. Dizüstü düştü, nefes alıp veriş hırıltıyla, eteği paramparça olmuştu ve saçlarına dal parçaları takılmıştı.

Sakinlik ânu parçalanmış bir ağacın sesiyle tuzla buz oldu. Beyaz ağaç gövdelerinden biri yavaşça, bir uçtan bir uca açılan bir gülümseme gibi ayrılmaya başladı.

Ağaç gövdesi daha da açıldı, açılan yarı, uçlarından özsu damlayan sivri dişlerle parlıyordu. Dişlerle dolu, kana susamış

gölümsemeler diğer ağaç gövdelerinde de bir bir belirmeye başladı.

Red titrek bacakları üzerinde sendeleyerek doğruldu ve tekrar koşmaya başladı. Ayaklarını hissetmiyordu, yan tarafında bir acı duyuyordu ama durmadan koşmaya devam etti.

En sonunda dizleri pes etti. Görüş alanı bir iğne deliği kadar daralmıştı. Red, bir yaprak yığınının ortasında yere yığıldı ve alnı toprağa değdi.

Belki de anlaşma bu şekilde tamamlanıyordu. Gaya'nın köklerin delik deşik ettiği çürümüş bedenine dair hikâyeler... Belki de Kurt, Yabanorman'ın Red'i alıp en sonunda Gaya'yı tükettiği gibi tüketene kadar makul bir kurban olup olmadığına karar vermeyecek, karşılığında ormanın Kralları tükürüp tükürmediğini görmeyi bekleyecekti. Belki de kaçarken ormana engel olan Kurt'tu, Red tükendiğinde üzerine salmak üzere ormanın iştahını artırmak istiyordu.

Gözlerini kapatıp dişlerin boynuna geçmesini bekledi.

Bir dakika geçti. Ardından iki. Hiçbir şey olmadı. Terli yüzüne yapışan saçlarıyla kafasını yukarı kaldırdı.

Yerden gökyüzüne demir bir kapı yükseliyordu. Red'in boyunun iki katıydı, bir uçtan bir uca kıvrılarak uzanıyor, sonra da karanlığın içinde gözden kayboluyordu. Metalin arasındaki boşluklardan bir şatonun bölümleri görünüyordu: bir burç ve bir kule. Etrafındaki orman tarafından yarı yutulmuş bir harabeydi ama *hiç yaktan* iyiydi.

Red titrek bacaklarıyla ayağa kalktı. Ellerini kapının üzerine yavaşça dayadı.